

[Bernhard Baunsgaard]

Begrænsningen af skattesagernes antal – gerne. Men på den af fremskridtspartiet foreslåede måde – nej.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg erkender, at dette ikke er en folketingsbeslutning med let hånd, men derimod et helt og fuldt lovforslag, og at man af det udmærkede lovforslag mærker de rige tanker, de enorme visioner og denne løften sig næsten op på Pegasus' vinger, som kommer frem i denne, jeg havde nær sagt næsten kierkegaardske neddykning i det eksistentielle, dette enten-eller, som ligger i dette forslag. Over eller under 40.000 kr. – enten-eller. Viljen, ja. Den, som har mod, sikrer sig mulighederne for en skattefidus efter dette forslag. Og den, som ikke erkender mulighederne, frasiger sig viljen, så vidt jeg husker Søren Kierkegaard. Jeg mener ikke, at viljen på dette område skal give muligheder. Derfor ønsker vi ikke at fremme dette forslag.

Flygaard (DR):

Der er ingen tvivl om, at der er behov for en forenkling af indkomstskattelovgivningen, men det er lige så givet, at det ikke er lige gyldigt, på hvilken måde og i hvilken rækkefølge man gennemfører en indkomstskattereform. Derfor kan retsforbundet ikke medvirke til det foreliggende lovforslag om begrænsning af skattesagernes antal, ikke fordi vi ikke ønsker antallet af sager begrænset, ikke fordi vi ikke ønsker disse sager ekspederet meget hurtigt, men simpelt hen fordi vi synes, at dette forslag er for trekantet eller firkantet, eller hvad vi nu skal sige, hvis det er således, at man skal stille borgerne lige for loven.

Glistrup (FP):

Jeg takker for den positive holdning og velvilje over for dette, som er blevet vist af langt de fleste af ordførerne, i hvert tilfælde hvad angår forslagens titel, og da ville det da være rart, hvis man så havde sagt, når man nu er enig med fremskridtspartiet i det ønskelige i at begrænse skattesagernes antal, hvordan man så vil gøre det. For det siger sig selv, at skal der virkelig ske en massiv begrænsning af skattesagernes antal, er det nødvendigt at bryde med en hel bunke vanetænkning på masser af områder, og da ville

det være rart, om man kunne sige, hvor det var mindre dårligt at bryde med vanetænkning end dér, hvor fremskridtspartiet i sit oplæg har brudt med vanetænkningen, for jeg er, måske modsat en tidligere forslagsstiller i dag, trods alt så realistisk, at jeg har forstået, at forslagens tekst ikke har et flertals opbakning her i salen. Det har jeg opfattet.

Så kan man sige, at man selv synes, man har argumenteret så godt for forslagens tekst i de skriftlige bemærkninger, at der i og for sig ikke er nogen grund til at skulle have afbrydelse og spisepause her i dag ved at gentage alle de gode ting, der kan siges, for det kan hvem som helst læse sig til. Derfor vil jeg holde mig til det negative, til de indvendinger, som kom imod dette forslags tekst.

Dér var det jo således, at skatteministeren opdelte det i 4 hovedindvendinger, og alle skatteministerens mange følgesvende herefter på talerstolen gentog i og for sig bare enten den ene, den anden, den tredje eller den fjerde af disse indvendinger, så det må være nok, at jeg svarer skatteministeren, så har jeg også fået dækket ordførerne.

Den første indvending, skatteministeren kom med, var, at en skarp grænse på 40.000 kr. har den forbistrede ulempe, at han, der har 39.000 kr., slipper helt, og det er drønuretfærdigt, at han, der har 1.000 kr. mere, skal af med alle 40.000 kr. Vi har selvfølgelig overvejet, om vi skulle udforme det sådan, som man normalt gør, når man har grænser, at man sagde, at de første 40.000 kr. ikke skal opkræves. Men efter hele formålet med dette lovforslag, som altså er at begrænse det uproduktive og golde administrationsarbejde, har vi sagt: har man først gennemført sagen og fundet frem til, at skattebeløbet er 41.832 kr. 12 øre, så ville det være fjollet at sige: så skal du kun betale de 1.832 kr. 12 øre, for så har man jo haft ulempen med at føre proceduren igennem. Derfor er vi i alle tilfælde i overvejelsen af den skarpe grænse nået til det resultat, at det er rigtigt i et forslag af denne art at have den skarpe grænse.

Så blev det fremført af skatteministeren og yderligere betonet i hans socialdemokratiske »partifælles« ordførertale, at forholdet var det, at det ville føre til spekulation i skatteunddragelse i håb om, at man ikke når frem med indvendinger før den 8. november. Det vil nu være en meget farlig spøg, for jeg tror nok, at skattemyndighederne kan kende